

OLÁH ANDRÁS

rossz évjárat

*eleve rossz évjárat vagyunk – törvényekkel
alátámasztva bizonyíthatjuk nélkülözhetőségünket –
az ötvenkilencesek mindenből kimaradtak:
nekünk nem jutott háború sem forradalom
sem terror sem kényszerű emigráció
maradt a macskaalom-szagú gulyáskommunizmus
a túlféltett ego a fekélyes önérzet a hosszú haj
a langyos kőbányai a jövőt temető szkeptikus
filozófia s az éberem figyelő kocsmasztalok
itt erény volt csalni a beletörődés divat lett
s a kurvák a Rákóczi téren idegenforgalmi jelenség
de a vasfüggöny tövében fotózni tilos volt
és Gyórtól Szentgotthárdig igazoltattak ötször is
firtatva jöveteled célját és jelenléted céltalanságát
követték minden lépésedet s ha üres volt is a telefon
bízhattál benne hogy valaki úgyis leballgat
– mert jegyzőkönyv készült a némaságról is...*

magasles

*zavartan töpreng a megfáradt idő
esti szélbe szimatol a fázós mozdulat
a magasles alatt csönd fojtogat
a lombok monoton mormolását
ballgatom – az ősi ráolvasást –
az éjszaka diktálja a szavakat
bekvártélyozom magam az élők közé
s mint fonnyadt almát tovább
hámozlak míg végül elfogysz egészen
büntetésem töltöm: őrzöm a múltból
lopott álmokat s ma sem tudom
jól vizsgáztam-e amikor futni hagytalak*

ultimátum az élőknek

*nélküled sohasem találtam volna haza
mert mindig kínálkozott lépcső amin elfuthattam*

*kint már az ablakig ér a bó és a redőny
hasadéka a fénycsík a reggel jöttét jelzi
a sarokban egy pók fonja hálóját
buzgalmának biábalóságát figyelem
miközben engem is gyanakodva les a Teremtő*

*kezdetben volt a bizalom
de véget ért az átmenet
új mesék születtek szomorú mesék
megpróbáltam elválasztani
az izgága mondatokat a sivár arcoktól
de rosszul vizsgáztam*

*és akkor megjelentek az új-Raszkolnyikovok
nem ismerték a váróterem hidegét
balta helyett haszonkulccsal dolgoztak
a könyvekből kitörölték a régi betűket
s közhírré tették hogy átúsztuk az Óperenciát*

*figyelmeztetni akartalak a hazugságokra
de nem volt már tézerő*

láttam a kivégzett reményt

*ahogy a hóhér a pallost a búsba mártja
zsírosan mosolyog
– már nem lesz több kifogás
s hogy ne ütessenek inkább az öklömbe haraptam*

*követtelek még néhány saroknyit
ám az út előttünk elfogyott
s a levegő is kevesebb lett*

[*Oláh András versei*]

*csak csömör és üresség...
 az utolsó ultimátumot kaptuk:
 múlt és jelen egyszerre fojtogat
 lázadásunk már csak fikció
 mellőlünk mindenki elmenekült
 – s maradt az örökös cserbenhagyás*

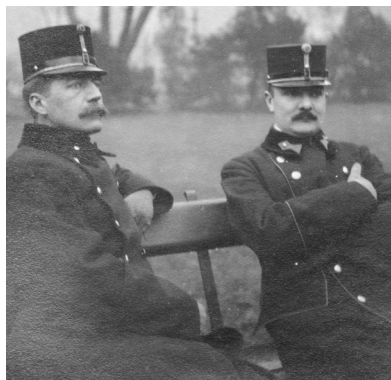
amíg élünk

pirulásodnak kelléke voltam csak

*de bevackolódott közénk az ősz
 s befelé fordultak a hangok
 ahogy a rakpart fényei is beleszövődtek
 a szétmálló éjszakába*

korán sötétedik mióta veszni hagytalak

*de kiegyenesedtek a hajnalok
 ha csörög a telefon már nem veszem fel
 s bár jobb lenne visszatérni a mosolyodhoz
 már csak magamban kereslek – amíg élünk*

Teleky Béla és Betblen Pál

OLÁH ANDRÁS (1959) költő, drámaíró. Mátészalkán él. Utóbbi kötete: *Anyagfáradtság* (2010).